

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z wniosku E. P. i T. D.

przy uczestnictwie W. M. oraz następców prawnych M. M. i J. M. w osobach: A. M.,
M. M. i M. M.

o stwierdzenie nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2008 r.,

zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 24 lipca 2007 r., sygn. akt II Ca (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił apelację wnioskodawców E. P. i T. D. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po E. M. W uzasadnieniu Sąd drugiej instancji wskazał, że apelacja, oprócz ogólnych warunków pisma procesowego, powinna m.in. zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów. „Zwięzłe” oznacza zawierające wiele treści w niewielu słowach. Obowiązkiem apelującego jest podanie, na czym polega wadliwość zarzucana skarżącemu orzeczeniu w sposób na tyle szczegółowy, aby umożliwić sądowi odwoławczemu kontrolę instancyjną. W niniejszej sprawie wnioskodawcy ograniczyli się jedynie do ogólnikowego wskazania rodzaju zarzutów; nie wskazali jednak, na czym miałyby polegać zarzucana sprzeczność ustaleń Sądu

Rejonowego z materiałem dowodowym, które ustalenia i z którymi dowodami są ich zdaniem niezgodne. Ponadto skarżący nie wyjaśnili, na czym polegało naruszenie wymienionych w części wstępnej apelacji przepisów k.c. i k.p.c. Tak sformułowane zarzuty apelacji nie spełniają wymogu, o którym mowa w art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c., co na zasadzie art. 370¹ k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c. uzasadniało odrzucenie środka odwoławczego sporządzonego przez profesjonalnego pełnomocnika.

Zażalenie od powyższego postanowienia wnioskodawcy oparli na zarzucie naruszenia art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c., wnosząc o uchylenie postanowienia w całości. W uzasadnieniu wywodzili, że Sąd drugiej instancji potraktował sprawę „czysto formalistycznie”, nie bacząc na fakt, że uzasadnienie apelacji zawiera szczegółowe przedstawienie i udokumentowanie zarzutów. Cała treść apelacji jest spójna i logiczna, a jej treść wystarczająco obrazuje zasadność podniesionych zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że apelacja jest środkiem odwoławczym służącym ponownemu merytorycznemu rozpoznaniu sprawy w aspekcie zarzutów postawionych przez skarżącego pod kątem oceny, czy zaskarżone orzeczenie powinno zostać zmienione lub ewentualnie uchylone, czy też powinno się ostać. Przepis art. 368 § 1 k.p.c. nie wyjaśnia szczegółowo, w jaki sposób powinny być sformułowane zarzuty, ograniczając się do stwierdzenia, że powinny być zwięzłe. Wykładnia tego przepisu wskazuje, że apelacja zawierać musi co najmniej jeden, właściwie sformułowany zarzut, przy czym może być on skonkretyzowany w uzasadnieniu. Takim zarzutem apelacji jest m.in. twierdzenie, że orzeczenie sądu pierwszej instancji jest wadliwe ze względu na błędne ustalenie stanu faktycznego, a tego rodzaju twierdzenie powinno dotyczyć konkretnego w danej sprawie elementu stanu faktycznego będącego podstawą rozstrzygnięcia i wskazywać w czym się wyraża wadliwość postępowania sądu pierwszej instancji. Skarżący nie ma obowiązku powołania w apelacji przepisów, które doznały naruszenia - wystarczy, że zarzut swój sformułuje w sposób jednoznacznie określający jego stanowisko w kwestii budzącej jego sprzeciw. Tym m.in. różni się apelacja od skargi kasacyjnej, a także od znanej dawnemu k.p.c. instytucji rewizji, że nie wymaga przytoczenia tzw. podstaw lecz jedynie zarzuty. Skarżący w apelacji zawarł zarzut sprzeczności istotnych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Zarzut ten został rozwinięty w uzasadnieniu apelacji, a wynika z niego, że skarżący kwestionują ustalenie dotyczące złożenia w 1980 r. oświadczenia o odrzuceniu spadku i

podnoszą, że opinia biegłego grafologa została sporządzona bez uwzględnienia pełnego materiału porównawczego znajdującego się w aktach sprawy.

Wprawdzie nie sposób zaprzeczyć, że apelacja pod względem formy odbiega w sensie negatywnym od standardu, jakiego należy wymagać od profesjonalnych pełnomocników procesowych, jednakże zawiera ona zarzut i jego uzasadnienie co sprawia, że zażalenie podlegało uwzględnieniu (art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c.).